

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4215207407
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4215207407.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v exekučnej veci oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 36 432 105, zast. Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s. r. o., so sídlom Bratislava, Martinčekova 13, IČO: 50 361 368, proti povinnému: P. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom M., zast. procesným opatrovníkom Mesto Štúrovo, o vymoženie 740,12 eura s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 25. septembra 2015 č. k. 9Er/631/2015-37 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera, PhD. (EX 6357/2015) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. d), § 243d ods. 1 vety prvej, § 243d ods. 2 Exekučného poriadku, § 45 ods. 1 a 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Uviedol, že oprávnený sa návrhom podaným dňa 30. 03. 2015 domáhal u súdneho exekútora JUDr. Ing. Jána Gaspera, PhD. vykonania exekúcie na vymoženie svojej pohľadávky voči povinnému v sume 740,12 eura s príslušenstvom, trov rozhodcovského konania a trov exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s., so sídlom Sienkiewoczova 4, Bratislava, IČO: 35 862 882, sp. zn. IA-C/1012/0136 zo dňa 26. 04. 2013. Dňa 28. 04. 2015 doručil súdny exekútor Okresnému súdu Komárno žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s prílohami. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený, a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky) (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3Cdo 146/2011 zo dňa 13. 10. 2011). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky súdy v exekučnom konaní nepreskúmajú vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizujú svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona, a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti. Rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je ako exekučný titul v rozpore so zákonom, ak rozhodcovská zmluva (či už uzavretá vo forme osobitnej zmluvy, alebo rozhodcovskej doložky), na ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Nedostatok právomoci rozhodcovského súdu odvíjajúci sa od neexistencie, či neplatnosti rozhodcovskej zmluvy má v spotrebiteľskej veci za následok materiálnu nevykonateľnosť (nezáväznosť) rozhodcovského rozsudku. Takúto interpretáciu ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje účel právnej úpravy premietajúcej sa v právnych predpisoch na ochranu práv spotrebiteľa tvoriacich samostatné odvetvie práva, a to spotrebiteľské právo. Týmto

účelom je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Vyššie uvedené závery vyplývajú z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012, sp. zn. 6Cdo 105/2011, pozri aj 3Cdo 122/2011, 3Cdo 146/2011). Vychádzajúc z uvedeného, exekučný súd skúmal, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, ktorá môže mať formu osobitnej písomnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva, resp. rozhodcovská doložka musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Za týmto účelom súd preskúmal zmluvu o úvere č. 7098317510 zo dňa 26. 10. 2010, ktorá bola uzatvorená medzi oprávneným a povinným, obchodné podmienky pre úver - dostupná pôžička, ako aj príslušné všeobecné obchodné podmienky (ďalej len "VOP"). V časti II bod 10.2.2 VOP „Riešenie sporov“ je ďalej uvedené: „Banka a Klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní Služieb, Bankových produktov a/alebo vykonávaní Bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad a zánik príslušnej Zmluvy, a to v nasledovnom znení: a) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania; b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom Klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie Rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho Štatútu a Rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania alebo všeobecnému súdu; " Podľa bodu 10.2.3. VOP: „Ak Klient najneskôr pri uzavretí Bankového obchodu a/alebo Zmluvy nedoručí Banke písomne oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal". Uvedená zmluva o úvere v rámci ktorej bolo uzatvorená i citovaná rozhodcovská zmluva založila záväzkovo-právny vzťah medzi oprávneným, ktorý pri jej uzatváraní konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a povinným, ktorý pri jej uzatváraní nekonal v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Oprávnený teda pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy vystupoval ako dodávateľ a povinný ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 3 a ods. 4 Občianskeho zákonníka). Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je potom nesporné, že záväzkový vzťah medzi oprávneným a povinným založený na základe predkladanej zmluvy o úvere je záväzkovým vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, a teda je potrebné ho posudzovať i v kontexte ustanovení o spotrebiteľských zmluvách podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd je toho názoru, že v danom prípade nie je možné formuláciu rozhodcovskej doložky považovať za platnú rozhodcovskú zmluvu alebo platnú rozhodcovskú doložku. Takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tým, že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovskú doložku si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a nemal na výber, vzhľadom na jej splynutie s ostatnými štandardnými podmienkami. V zmluve o úvere boli zmluvné podmienky vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah (§ 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Spotrebiteľ mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým úverovým podmienkam vrátane VOP, a teda aj rozhodcovskému konaniu. Doložka nebola dojednaná v čase vyššej bdelosti spotrebiteľa, ale na začiatku zmluvného vzťahu. Takto formulovaná doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, a preto je podľa Občianskeho zákonníka neplatná. Zároveň súd poukazuje na skutočnosť, že nešlo o individuálne dojednanie tejto doložky, na ktoré by povinný, teda spotrebiteľ, bol zvlášť upozornený, ktoré by bolo s povinným zvlášť dojednané, on by bol s týmto ustanovením zmluvy súhlasil a prejavil by svoj súhlas podpisom. Podpis na úverovej zmluve nemožno, podľa názoru súdu, považovať zároveň aj za prejav súhlasu s rozhodcovskou doložkou, na jej platnosť je nevyhnutné jej individuálne dojednanie a individuálny prejav vôle účastníkov zmluvného vzťahu podpisom, ktorý v tomto prípade nebol dodržaný. Povinný sa tak bez vlastnej vôle a možnosti pričinenia vzdal vopred svojich práv, čo je v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak v určitej veci nedošlo k uzatvoreniu platnej rozhodcovskej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a vydať rozhodcovský rozsudok. Takto vydaný rozsudok nie je vykonateľný a nemôže byť ani exekučným titulom, pretože nie je spôsobilý byť podkladom na nútený výkon rozhodnutia. Pri preskúmaní toho, či je preložené rozhodnutie vykonateľným exekučným titulom sa súd zameral najmä na zistenie, či bol predložený rozsudok vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie vykonateľné po formálnej a materiálnej stránke. S

poukazom na uvedené skutočnosti súd zistil, že rozhodnutie predložené v tomto exekučnom konaní ako exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože ho vydal orgán, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodovať. Vzhľadom na to je možné vychádzať z toho, že ak neexistuje rozhodcovský rozsudok, ktorý je spôsobilý byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a následné zastavenie exekučného konania, a preto súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, ktoré odôvodnil; prekročením zákonných limitov pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia, skúmaním iných listín ako pripúšťa výslovne znenie zákona § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Podľa ustanovení § 44 ods. 2, prvá a druhá veta Exekučného poriadku je súd oprávnený skúmať a vykonať ako dôkazy výlučne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Exekučný súd nemá zákonné oprávnenie skúmať a hodnotiť iné listiny, napr. zmluvu o úvere, ktorá obsahuje rozhodcovskú doložku. Inak povedané, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu nie je vecne príslušný vo veci konať, či už ako súd vyššej inštancie, kasačný súd alebo súd konajúci o opravnom prostriedku, ale práve a len ako tzv. exekučný súd. Z povahy veci teda nie je možné priznať exekučnému súdu väčší rozsah vecnej preskúmvacej pôsobnosti, než akou v prospech uvedenej interpretácie nesvedčia len jazykové, logické, axiologické a systematické dôvody, ale aj premenné historického výkladu. V tejto veci poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. júna 2009 sp. zn. 4Cdo 159/2009. Prekročením zákonných limitov pre skúmanie exekučného titulu § 45 ods. 1 a 2 ZoRK a prekážky rozsúdenej veci, a to skúmaním rozhodcovskej doložky. Skúmanie listinných dôkazov z konania, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu je arbitrárnym a svojvoľným postupom v rozpore s ustanovením § 45 ods. 1 a 2 ZoRK, a tým čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Mal za to, že exekučný súd je oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach. Doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37 ZoRK, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu, podľa ustanovení § 159 OSP. Súd nemôže vec prejednať znova, nanovo skúmať skutkový stav, vykonávať dôkazy a tie následne právne hodnotiť - navyše bez účasti oprávneného. O platnosti rozhodcovskej doložky rozhoduje rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Banka ako právny predchodca oprávneného, v súlade so ZoRK uzatvorila platnú rozhodcovskú zmluvu. Teda je prekážka „res iudicata“. Uvedeným konaním súdu dochádza k porušeniu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. V tejto veci poukázal na nález Ústavného súdu SR ÚS 2/2000, ÚS 21/08 z 23. septembra 2009. Vylúčením možnosti riešiť spory podľa ZoRK, a to nesprávnou aplikáciou právnych predpisov. Oprávnený ako právny nástupca Poštovej banky a. s. bol povinný postupovať v súlade s ustanoveniami rozhodcovského zákona. Zdôraznil a dal do pozornosti, že v zmysle ustanovenia II. časti bodu 10 Všeobecných obchodných podmienok, Poštová banka a. s., postupovala v súlade s § 93 b) zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky, s tým, že v predmetnom boje je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenému ponuku. Mal za to, že exekučný súd nesprávne aplikuje ustanovenia Občianskeho zákonníka. Plne sa stotožnil s odôvodnením nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 499/2012, I. ÚS 17/01 z 19. apríla 2001, II. ÚS 244/09 z 29. septembra 2009, IV. ÚS 110/09 z 2. apríla 2009, I. ÚS 335/06 z 30. októbra 2007, III. ÚS 264/05 z 29. septembra 2005. Nesprávnou aplikáciou § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a porušením § 153 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, absencia akýchkoľvek dôkazov pre právne záveru v rozhodnutí uvedené. Je arbitrárne a nezákonné skúmať platnosť rozhodcovskej doložky a porušením čl. 2 ods. 3 Ústavy SR konštatovať neplatnosť rozhodcovskej doložky z dôvodu, že „spôsobila hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach ku škode spotrebiteľa“, bez uvedenia, v čom má údajná nerovnováha spočívať. Exekučný súd sa nijako nevysporiadal s odlišným právnym názorom, ktorý majú iné súdy toho istého stupňa, dokonca samotný exekučný súd. Nijako nezdôvodnil tento odlišný postup. V prípade, ak by zmluva neobsahovala rozhodcovskú doložku, ktorá je v konečnom dôsledku vôľou oboch strán, a konanie by prebiehalo na štátnom súde, súd sa nevyjadril, akým iným spôsobom by si slabšia strana svoj osud v závažnej veci, akou by bol prípadný neskorší proces, dokázala náležite naplánovať. V rozhodcovskom konaní rozhodujú traja rozhodcovia. Žalobca a žalovaný určia každý jedného rozhodcu. Ustanovených rozhodcov vyzve predseda rozhodcovského súdu, aby v určenej lehote stanovili predsedajúceho rozhodcu. Z uvedeného je zrejmé, že v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom rozhoduje vždy trojčlenný senát, pričom jedného člena senátu si priamo vyberá každá strana sporu a takto sa podieľa i na výbere predsedajúceho člena senátu (rozhodcu).

Rozhodcami pôsobiacimi v rozhodcovskom konaní pred Stálym rozhodcovským súdom sú výhradne odborne spôsobilé a bezúhonné fyzické osoby s právnickým vzdelaním pochádzajúce z geograficky rôznych oblastí SR, čo zabezpečuje prinajmenšom rovnakú úroveň ochrany práv sporových strán, dlžníka ako spotrebiteľa nevynímajúc. Poukázal v tejto veci na nález II. ÚS 499/2012, I. ÚS 242/07 z 3. júla 2008. Konštruovaním nového skutkového stavu bez účasti oprávneného a odhátím možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom a skutkovému stavu. Oprávnený nemal možnosť vyjadriť sa k takto vykonaným dôkazom a ku vytvorenému skutkovému stavu. Exekučný súd uprel oprávnenému právo byť účastným na tomto zisťovaní skutkového stavu. V ani jednom z týchto prvkov neposkytuje ani OSP, ani Exekučný poriadok, ani ZoRK absolútne žiadnu oporu pre záver, že by exekučný súd mohol vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku rozhodovať ako súd, konajúci vo veci samej, a teda, napríklad, vykonať vo veci samej dokazovanie alebo napríklad, rozsudok zrušiť či zmeniť jeho výrok. Poukázal na nález ÚS SR, II. ÚS 499/2012. Aplikáciou sekundárneho práva Európskej únie v horizontálnych vzťahoch a judikatúry Európskeho súdneho dvora. Pokiaľ by aj súd zvažoval rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, nie je možné záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky oprieť o Smernicu EHS č. 93/13/EHS, pretože je aktom výlučne sekundárnej povahy, ktorého priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, a v žiadnom prípade interpretačný. Porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní, keď exekučné súdy voči v skutkovo a právne obdobných veciach v troch veciach poverenie vydajú aj zamietajú. Exekučný súd svojim postupom znemožnil uplatniť svoje právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku. Poukázal aj na skutočnosť, že Rozhodcovská arbitrážna a mediačná a. s., zriaďovateľ súdu, ktorý vydal exekučný titul, je členom záujmového združenia Rozhodcovská a mediačná, a. s., zapísaného v zozname stálych rozhodcovských súdov, ktorý vedie Ministerstvo spravodlivosti SR, a je držiteľom povolenia rozhodovať spotrebiteľské spory s číslom SRS 001, v súlade s § 73 ods. 5 ZoRK. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby príslušný súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil tak, že žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovuje, alternatívne, aby príslušný súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len ako „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti v zmysle § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 30. marca 2015, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, Arbitrážna a Mediačná, a. s., so sídlom: Bratislava, Sienkiewiczova 4, IČO: 35 862 882, sp. zn. IA-C/1012/0136 zo dňa 26. apríla 2013, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 26. júla 2013 a vykonateľnosť dňa 30. júla 2013. Súdu prvej inštancie bola zo strany súdneho exekútora dňa 28. apríla 2015 doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s prílohami. Súčasťou súdneho spisu je aj zmluva o úvere č. 7098347510 zo dňa 26. októbra 2010, Obchodné podmienky pre úver dostupnápôžička, dostupnápôžička - šikovnárezerva. Prvoinštančný súd výzvou zo dňa 20. mája 2015 vyzval právneho predchodcu oprávneného, aby doplnil návrh na vykonanie exekúcie doložením rozhodcovskej zmluvy so všeobecnými obchodnými podmienkami. Oprávnený doručil súdu prvej inštancie dňa 22. júna 2015 všeobecné obchodné podmienky platné a účinné v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy obsahujúce požadovanú rozhodcovskú doložku a požadované dokumenty. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením. Dňa 13. novembra 2015 doručil právny predchodca oprávneného prvoinštančnému súdu odvolanie. Dňa 16. marca 2017 bol prvoinštančnému súdu doručený návrh na zmenu účastníka konania. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 18. júna 2018 č. k. 9Er/631/2015-63 pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného tak, že namiesto pôvodného oprávneného: Poštová banka a. s., so sídlom: Bratislava, Dvořákovo nábregie 4, IČO: 31 340 890, vstúpil: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 36 432 105.

5. Podľa § 243h ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. Zákona Národnej rady Slovenskej republiky o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len ako „Exekučný poriadok“) ak tento zákon v § 243i až

243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelovanie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

6. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

7. Podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku účinného do 31. marca 2017, súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore preskúma okrem súladu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa podmienky ustanovené právnymi predpismi, či bolo rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore vydané rozhodcom, ktorý bol v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, a pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, rozhodcovské rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu a či je vykonateľné. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená ktorákoľvek z podmienok podľa prvej vety, žiadosť o udelenie poverenia zamietne.

8. Podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017 exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

9. Podľa § 9a ods. 1 a 4 Exekučného poriadku účinného do 31. 03. 2017, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku. Na účely tohto zákona sa pojmy strana a spor vykladajú ako účastník konania a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených oprávneným v odvolaní dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, jeho rozhodnutie je vecne správne, preto odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

13. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného,

zaobrá tým, či rozhodnutie (iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t. j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadisk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosti, zrozumiteľnosti, a presnosti označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútene vykonať).

14. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie bezpochyby oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne)bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc ide o rozhodnutie ničotné; nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami a to, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. januára 2013 sp. zn. 4Co 31/2013).

15. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť záver, že exekučný súd, ktorý koná o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ak má pre to dostatok skutkových a právnych poznatkov, je v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj bez návrhu (ex offa) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, príslúcha mu právo vyvodiť všetky dôsledky vyplývajúce z príslušných právnych predpisov pre to, aby zmluvná strana nebola uvedenou doložkou viazaná.

16. Nemožno preto konštatovať, že by súd prvej inštancie ako exekučný súd prekročil rámec svojej preskúmvavej činnosti zverenej Exekučným poriadkom, keďže v preskúmvanej veci bol plne opodstatnený a zákonom podložený postup súdu prvej inštancie, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k "zrušeniu" tohto rozhodnutia. Skúmaním platnosti rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce mu z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom.

17. V súvislosti s rozhodcovskou zmluvou/doložkou treba uviesť, že rovnako ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka, ktorá je inkorporovaná vo všeobecných obchodných podmienkach (časť II. bod. 10.2) je neplatná, nakoľko celkom zjavne svojím obsahom a účelom sa prieči dobrým mravom. Rozhodcovská zmluva bola uzavretá s fyzickou osobou - nepodnikateľom, ktorý celkom zjavne nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Keďže spotrebiteľ nemal možnosť tento výber ovplyvniť a aplikačná prax súdov SR viac krát vyslovila právny záver (databáza neprijateľných zmluvných podmienok), podľa ktorého rozhodcovská doložka, ktorá síce umožňuje výber medzi rozhodcovským súdom a štátnym súdom, ale ak by dodávateľ inicioval (začal) rozhodcovské konanie skôr (ako prvý), dosiahol by nad spotrebiteľom dominanciu, na základe ktorej by bol spotrebiteľ povinný riešiť spor v rozhodcovskom konaní, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože svojím obsahom a významom konštituuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, tak odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie konštatuje, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná zmluvná podmienka je sankcionovaná v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka

absolútnou neplatnosťou. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnej rozhodcovskej zmluve, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženiu by sa mohol v rámci exekúcie domáhať. (Pozri uznesenie Ústavného súdu SR z 24. februára 2011, č. k. IV. ÚS 55/2011-19).

18. V zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v príslušnom znení ide v prípade enumerácie neprijateľných zmluvných podmienok o demonštratívny výpočet, ktorý obsahuje explicitnú špecifikáciu konkrétnych neprijateľných zmluvných podmienok, čo však „de facto“ nebráni, aby príslušný súd rozhodol o neprijateľnej zmluvnej podmienke v zmysle generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v príslušnom znení). Prvoinštančný súd teda správne vyhodnotil existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky (§ 53 a nasl. Občianskeho zákonníka) vo vzťahu k rozhodcovskej doložke, ktorá bola inkorporovaná do všeobecných obchodných podmienok bez možnosti individuálneho dojednaní zo strany povinného (spotrebiteľa). Rozhodcovská doložka bola kreovaná spôsobom, ktorý zakladal bezpodmienečnú korelatívnosť medzi jej akceptovaním alebo odmietnutím vo vzťahu k poskytnutiu úveru. Zároveň je z obsahu rozhodcovskej doložky zrejmé, že znemožňuje voľbu povinného (spotrebiteľa) dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podal žalobu na rozhodcovskom súde.

19. Neobstojí ani argumentácia oprávneného, že povinnosť bánk ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy obsahovala osobitná právna norma, konkrétne ustanovenie § 93b ods. 1 zák. č. 483/2001 o bankách. Bolo povinnosťou dodávateľa dôsledne rešpektovať okrem osobitnej právnej normy upravujúcej postavenie, práva a povinnosti bánk, aj ustanovenia osobitných právnych noriem, upravujúcich a zabezpečujúcich ochranu práv spotrebiteľa. Podstatnou z hľadiska vyslovenia absolútnej neplatnosti tohto dojednaní je skutočnosť, že táto podmienka celkom zjavne nebola so spotrebiteľom vopred individuálne dojednaná a spotrebiteľ tak nemal reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy, a teda aj obsah rozhodcovskej doložky, vopred ovplyvniť.

20. Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní považoval za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul je v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi, nakoľko exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci na jeho vydanie. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).